

Primož Čučnik

Ostanki dneva

Zemlja

Poznopoletni griči so zeleni.
nebo je modro. čez pokrajino
se zliva dan, tema, svetlobna senca.

sklonjena telesa žensk po poljih iščejo
kamne. od rdeče zemlje blatna tla,
ki jih pokriva dih jesenskega večera,
čakajo počitek.

za kmete se je dan končal z mlekom
in molitvijo. pobrano je, izkopano in
počiščeno. v zvoniku trepeta obris sveta.
vsemogočni da in vzame.

rad bi te imel med prsti, za škornji,
po celem telesu.
rad bi te imel v ustih, grlu, pljučih,
polno tebe, polno rdeče tebe,

ki boš zibala nazaj k otroku,
 preden je postal,
 med stene stare hiše,
 preden je bilo zapisano:
 kako prekriješ oči in daruješ slepoto,
 kako te nosim v belo dolino oblakov,
 trgam kot noro grozdje tišin. ki si

omejena s kamni, a v resnici neskončna.
 globoka do vode, a v resnici globlja,
 prepojena z lavo, ki je v resnici diamant.

prekrij pokrajino, pogrni mizo, spravi
 ljudi v postelje. naj zaspijo v noči skrbi.
 naj bodo pripravljene: na mir, prošnjo, hvaležnost.

ker zame si obup in skrivnostna tolažba.
 in jaz sem zate tisti, ki se suši v kozolcih,
 zavre in se pretaka v vino. jaz sem mošt,
 ki se spreminja. jaz postajam neranljiv.

in vem, da se bom vrnil in hotel ostati. tam,
 kjer nimam orodja, kjer sem nebogljjen in tuj,
 a se ti bojuješ zame, ko me pere dež.

pošiljaš me molčati in se posvetuješ z gozdom,
 kdaj, kje in kako bom spremenil obris,
 ki me zaznamuje, tako da me ne bo
 nihče več prepoznal.

Ostanki dneva

Na gole veje legajo ostanki dneva. visoko zgoraj se novembrski dež že spreminja v sneg. telesa živih kot sence molčijo med grobovi. neslišni koraki se spuščajo do korenin. iz istih kapelj kot življenje

raste smrt. in globoko spodaj mrzle duše ne prepuščajo luči. dotik se ne dotakne. vse gre skozi vse, brez teže in moči. globoko spodaj ris ugasle lune. poravnana površina jezera, ki podarja rojstvo.

v njem se umivajo živi in v njem je tolažba mrtvih. spokojno ugašajo sveče, prižgane s plamenom človeka, ki je spoznal vse življenjske poti. kot tolažba živim in potok na obrazu spremenjenih.

visoko zgoraj se novembrski dež spreminja v sneg. če je poezija zato, da smo si bliže, se z vsakim dihom podpišem v pergament. in če je poezija zato – da razdalja raste, da so klici vse bolj

nemi, svetlobe daljše, da se večja nebo – z vsakim zlogom prištejem eno mero. če je poezija zato, da skrivnost postane rob ljubezni – kaplje prvega snega na dlani, poslanega od zgoraj, kjer se lomi

četrtletje. z vsakim hipom večja krožnica za nas, ki, zagledani v središče, postavljamo vprašanja nebu, zemlji in bogovom. postavljamo vprašanja sencam v ogledalih, novembra, ko so naša domovanja reke,

ki so tekle skozi nas – reke, ki so se izlile v morje – zdaj pomešane brez cilja, brez smeri.

Zadnje besede

Oblaki so na razdalji, ki jo meri veter.
 jesenske barve opustošenih dreves se svetijo
 kot bleščice. nebo je od spodaj modro
 in od zgoraj belo. vmes je prostor besede.

smrt je prestol telesa, a nanj sedajo le sence
 drugih. nikdar naša lastna. duša se razdeli med
 angele, čeprav večji del hrepenjenja ostane na
 tleh. modrost je – samevati v praznem prostoru

med jutrom in nočjo. bleščeča zvezda, ki se
 razpoči ter potuje proti želji neznanega srca.
 nihče ne pobere češnjevega lista, ki izgine v
 zemljo in po krogu znova oživi.

dokaz poganškega vstajenja časa. ženska
 očiščena s krvjo. moški očiščen s semenom.
 sejalec božje mere prestane svoj izliv.
 trajanje se pomiri in večnost se zaraste.

na polju, kjer klije zrno počitka, se človek
 uleže v zemljo in pokrije s prstjo. končnost
 iz slovesa naredi spomin, ki se ostri kot
 mojstrstvo pozabe. vstane beseda – nihče.